

عنوان مقاله:

واکوی حکم فقهی تحمل و ادای گواهی در جرایم حق الله محض

محل انتشار:

فصلنامه فقه و اصول، دوره 56، شماره 1 (سال: 1403)

تعداد صفحات اصل مقاله: 26

نویسندگان:

محمدعلی محب الرحمان - استادیار گروه فقه و حقوق، دانشکده الهیات، دانشگاه شهید مدنی آذربایجان، تبریز، ایران

علی مظهر قراملکی - استاد دانشگاه تهران

محمد مهدی محب الرحمان - استادیار گروه مسائل فقهی و حقوقی، پژوهشکده فقه و حقوق، پژوهشگاه علوم و فرهنگ اسلامی، قم، ایران

خلاصه مقاله:

جستار حاضر در پی دستیابی به پاسخ روشن و مستدل فقهی به این پرسشهاست که چه تکلیفی برعهده کسی است که از وقوع جرمی از جرایم حق الله محض، چون جرایم منافی عفت و شرب خمر باخبر می شود؟ آیا باید به سمت مشاهده واقعه پرود و جزئیات حادثه را مضبوط سازد، یا لازم است چشم پوشی کند و وقوع جرم را نادیده گیرد؟ نیز چنانچه به هر دلیل، چنین جرمی را مشاهده کرد، آیا باید در پی اثبات جرم برای مراجع قانونی برآید یا واجب است سکوت کند یا اینکه مخیر است؟ با تحلیل آیات و روایات مرتبط به مسئله و آرای فقها و نقد نظریه های محتمل، این نتیجه به دست آمد که در جرایمی که با حق اشخاص مربوط است به حکم عمومات و اطلاقات، تحمل و ادای شهادت واجب است، اما مواردی که حق الله محض نامیده می شود، تحمل شهادت نه تنها واجب نیست، بلکه مذموم است و ادای شهادت نیز چه بسا غیراخلاقی و برخلاف آموزه های شریعت است؛ چراکه براساس آیات و روایات، بی آبروکردن افراد و تجسس که لازمه چنین مواردی است، ممنوع و پوشاندن گناه، واجب شمرده شده است؛ افزون بر اینکه، ادای شهادت که سبب قراردادن خود در معرض تعزیر و یا مجازات قذف است، به حکم عقل و شرع، منهی و مذموم است.

کلمات کلیدی:

تحمل شهادت، ادای شهادت، جرایم حق الله، جرایم حق الناسی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/2003604>

